

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **R. A.**, zast. Mgr. Petrou Severovou, advokátkou, se sídlem 5. května 163, Sokolov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2014, č. j. OAM-704/LE-05-LE05-R4-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 4 Az 46/2014 – 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Petře Severové, advokátce, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v celkové částce 6800 Kč. Uvedená částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 4. 10. 2016 brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba ze dne 14. 12. 2014 proti shora označenému rozhodnutí žalovaného o odnětí azylu dle § 17 odst. 1 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění, jímž bylo dále konstatováno, že doplňkovou ochranu nelze pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu udělit.

Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení zejména uvedl, že stěžovatel podal žalobu ze dne 14. 12. 2014 k poštovní přepravě dne 16. 12. 2014. Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení takového rozhodnutí (budoucímu) žalobci. O takto zákonem stanovené lhůtě k podání žaloby byl stěžovatel

v textu rozhodnutí žalovaného řádně poučen. Z vyžádaného správního spisu žalovaného soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 24. 9. 2014. Městský soud tak shledal, že konec lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného připadl na den 22. 10. 2014 (středa). S ohledem na datum podání žaloby pak městský soud uzavřel, že tato je podána opožděně.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak v kasační stížnosti namítá, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného nebyla podána opožděně. Stěžovatel ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí žalovaného podal správní žalobu u Krajského soudu v Plzni, neboť v době podání žaloby vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Kynšperk nad Ohří. Pokud měl Krajský soud v Plzni za to, že k řízení o žalobě nebyl místně příslušný, byl povinen tuto skutečnost sdělit stěžovateli, aby případná lhůta k podání žaloby u místně příslušného soudu byla ze strany žalobce zachována. Postup Krajského soudu v Plzni ve spojení s postupem městského soudu tedy nemůže jít k tíži žalobce.

Dále stěžovatel namítá, že postupoval správně, pokud žalobu prvotně adresoval a doručil Krajskému soudu v Plzni, neboť byl v době podání žaloby soudem místně příslušným k jejímu projednání. Stěžovatel byl v době podání žaloby ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kynšperk nad Ohří, přičemž podle ustanovení § 95 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neměl žalobce v tuto dobu povinnost hlásit žalovanému místo pobytu. Faktické místo pobytu stěžovatele bylo žalovanému známo s ohledem na § 105 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody ve výše uvedené věznici, pak zde byl hlášen k pobytu. Adresa dané věznice přitom spadá do obvodu působnosti Krajského soudu v Plzni. Žaloba tedy byla podána včas, když byla podána prvotně Krajskému soudu v Plzni, a městský soud ji neměl pro opožděnost odmítnout poté, kdy mu byla tímto soudem postoupena.

Kasační stížnost je přípustná.

Kasační stížnost není přijatelná.

Dle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že „[j]estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“ Výkladem pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se Nejvyšší správní soud typově zabýval zejména ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006 (dostupné též z www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude

pokračování

přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud v nynější věci neshledal přesah významu stěžovatelovy kasační stížnosti nad jeho vlastními zájmy.

Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel podal proti (témuž) rozhodnutí žalovaného dvě různé žaloby. První z nich, tj. žaloba ze dne 30. 9. 2014, byla doručena Krajskému soudu v Plzni dne 2. 10. 2014. Řízení o této žalobě bylo u tohoto soudu vedeno pod sp. zn. 60 Az 13/2014. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 2014, č. j. 60 Az 13/2014 – 23, byla tato věc postoupena městskému soudu, neboť Krajský soud v Plzni dospěl k závěru, že k řízení o žalobě není místně příslušný. Městský soud pak stěžovatelovu žalobu ze dne 30. 9. 2014 projednal v řízení vedeném pod sp. zn. 4 Az 44/2014 a rozhodl o ní rozsudkem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 4 Az 44/2014 – 37, tak, že ji zamítl.

Druhou žalobu proti témuž rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel přímo městskému soudu. Tato žaloba je datována dnem 14. 12. 2014, ze spisu městského soudu vyplývá, že byla předána k poštovní přepravě dne 16. 12. 2014 a městskému soudu byla doručena dne 30. 12. 2014. Městský soud vedl řízení o této žalobě pod sp. zn. 4 Az 46/2014 a rozhodl o ní usnesením ze dne 30. 9. 2016, č. j. 4 Az 46/2016 – 14 (tj. nyní kasační stížností napadeným usnesením).

Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že kasační stížností je brojeno právě proti usnesení městského soudu o odmítnutí druhé z uvedených stěžovatelových žalob (tj. žaloby ze dne 14. 12. 2014, adresované městskému soudu). Tato přitom nebyla adresována Krajskému soudu v Plzni ani se nikdy nedostala do jeho dispozice. Lichá je tudíž stížní námitka, již stěžovatel brojí proti postoupení své žaloby ze dne 30. 9. 2014 Krajským soudem v Plzni právě městskému soudu. Taková námitka by byla patřičná v řízení o případné kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 30. 9. 2016, č. j. 4 Az 44/2014 – 37, jímž bylo rozhodnuto ve věci stěžovatelovy žaloby ze dne 30. 9. 2014.

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že pokud byla městskému soudu Krajským soudem v Plzni postoupena stěžovatelova žaloba ze dne 30. 9. 2014, a zároveň podal stěžovatel u městského soudu další žalobu (ze dne 14. 12. 2014) proti témuž rozhodnutí žalovaného, jevílo by se procesně správnějším odmítnout pozdější z žalob postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jenž mj. stanoví, že soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již řízení u soudu probíhá. Nejedná se však o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného usnesení, neboť procesní důsledek obou zmíněných zákonných ustanovení je shodný.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal přesah významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele, přistoupil v souladu s ustanovením § 104a odst. 1 s. ř. s. k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za přiměřeného užití ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, nemá žádný z účastníků tohoto řízení právo na náhradu nákladů.

Usnesením ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Azs 294/2016 – 24, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli zástupkyní Mgr. Petru Severovou, advokátku. Dle § 35 odst. 8 věty první za středníkem platí v takovém případě odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupkyně stát. Odměna ustanovené zástupkyni náleží za poskytnutí dvou úkonů právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), spočívajících v první poradě s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení zástupkyní ustanovenou soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a doplnění kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanovené zástupkyně tak činí 6200 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanovené zástupkyně, je tato stanovena paušálně § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovené zástupkyni náleží částka 600 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 6800 Kč. Tato jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu